

По-ударному зустрінемо комсомольські з'їзди!

Пролетарі всіх країн, єднитесь!

На громадських засадах

НОВИЙ струмінь в життя і діяльність комсомольських організацій міста внесла підготовка до наступних комсомольських з'їздів — з'явилося багато нових форм роботи, живі, захоплюючі справи з'явилися в повсякденному житті молоді.

Дедалі зростає кількість робітників і молодих спеціалістів, які є членами комсомольських постів, штабів семиріччя та рад молодих спеціалістів, громадських конструкторських бюро, лабораторій і т. д.

Штаби семиріччя нині працюють на кожному будмайданчику БУ-1 тресту «Цукробуд». Жоден порушник трудової дисципліни й розбазарювальник державного майна не сховається від ока комсомольського поста. Комсомольський штаб семиріччя, створений комсомольцями будуправління № 1 і очолюваний Олександром Чистяковим, керує комсомольськими постами на всіх об'єктах. Саме він мобілізував кращих комсомольців на боротьбу з простоями на виробництві і з безгосподарністю. Рейди по перевірці збереження й раціонального використання будматеріалів і забезпечення чистоти робочих місць — це також входить у функції штабу.

Деякий час на об'єктах було надзвичайно погано з постачанням матеріалів. Але справа значно поліпшилась після

того, як за це взявся комсомольський штаб і покритикував у своїх «Сигналах» та «Блискавках» начальника відділу постачання тов. Розіна. Зараз члени штабу борються за впровадження механізації трудовітських робіт.

Комсомольською організацією жиркомбінату нещодавно організована лабораторія на громадських засадах з числа молодих спеціалістів. Результати її праці вже позначились. Так, розроблено і впроваджено технічну схему одержання кормових фосфоритів. Економічний ефект від впровадження нововведень становить 3,1 тисячі карбованців. Розроблено ряд інших, також дуже цінних, вдосконалень.

Члени громадської лабораторії постійно ведуть нагляд за роботою тепло-й електроприладів. Приладист Євген Токій, старший по громадській лабораторії, в понадурочний час контролює роботу контрольно-вимірвальних приладів, секретар комсомольської організації підприємства Борис Прокопенко контролює роботу електроприладів.

Вся робота організацій, створених на громадських засадах комсомольцями, підпорядкована єдиній і благородній меті — перевиконанню виробничих планів, зниженню собівартості продукції.

В. КВАШНЕВСЬКИЙ,
інструктор міському ЛКСМУ.

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 11 (518)

П'ятниця, 26 січня 1962 р.

Ціна 2 коп.

Творити, обганяючи час

КОМСОМЛЬСЬКІ збори на Березоватському маслозаводі були на цей раз особливо багатолюдними, бурхливими. Комсомольці з маслоцеху і сирцеху вирішили боротися за право називатися колективами комуністичної праці. Бригади взяли на себе підвищені зобов'язання. Вирішили додержувати чистоту в цехах, вчитися, випускати продукцію лише відмінної якості, допомагати один одному. Очолили бригади секретар комсомольської організації Валентина Рябовол і комсомолец Леонід Конограй.

— Ми теж вступаємо в комуністичне змагання, — сказали комсомольці Петро Бойко і Леонід Косенко. Один з них — дизеліст, другий — коচেгар.

Комсомольці маслозаводу беруть на себе нові, підвищені зобов'язання, щоб з честю виконати завдання партії, гідно зустріти наступні з'їзди комсомолу.

А. ГУЗЕМА,
Устинівський район.

ПОЗМАГАЄМОСЬ З ЖУРАВЛИНЦЯМИ

УСІ КОМСОМЛЬЦІ і молодь нашого колгоспу вирішили в 1962 році вирощувати кукурудзу без затрат ручної праці. Будемо наслідувати почин новоукраїнських механізаторів. Таке і зобов'язання прийняли: на 121 гектарі одержати по 55 центнерів сухого зерна.

Боротьбу за врожай розпочали вже зараз. Кожного дня вивозимо на ділянку по 150—180 тонн перегною.

Почали ремонтувати сільськогосподарський інвентар, комбайн, трактор—все, що закріплено за нашою механізованою ланкою. Комсомольці і молодь колгоспу допомагають нам. Вони збирають пташиний послід, попіл. Під культивування внесемо по 20 тонн органічних добрив.

Члени нашої ланки вивчають агротехніку сівби кукурудзи, щоб своєчасно посіяти, заборонувати, знищити бур'яни та інше. Вже зараз відрегульовуємо сівалку. Доручили це зробити Івану Прокопенку.

Комсомольська організація планує провести ряд неділень, щоб надати нам допомогу.

Наша механізована ланка викликає на змагання сусідів — механізовану ланку кукурудзіводів з Журавлинки. Дазайте позмагаємось, друзі! Разом будемо боротися, щоб виростити велику кукурудзу без затрат ручної праці. Ознаменуємо четвертий рік семиріччя щедрим урожаєм.

За дорученням членів ланки

П. КОРЕНЮК,
ланковий.

Колгосп імені Суворова
Голованівського району.

Будуть нові перемоги

СЛАВНИМИ ділами відзначили ми, свинарки, минулий рік. Я кажу «ми» від імені всієї нашої бригади. А бригада у нас дружна, молодь у ній працює. Комсомольського зав'язання, енергії у кожного вистачає, тому й змагаємось посправжньому, по-бойовому.

Скажу про себе. Брала я зобов'язання відгодувати і здати державі 1000 голів свиней загальною вагою 850 центнерів. І, звичайно, свого слова обов'язково дотримала б, та радгосп виконав план по м'ясу, і залишили мою групу на шістьдесят другий рік. Так що держава одержала від мене лише 625 центнерів свинини. Зате в цьому році я відгодую групу з 1100 голів. Уже в січні здам 315 голів свиней.

Не приховую, важкувато доведеться мені: адже я

навчаюсь заочно в Олександрійському сільськогосподарському технікумі. Та не подумайте, що я боюсь труднощів. Навпаки, працюватиму ще старанніше, щоб через рік рапортувати Батьківщині про нові трудові перемоги.

С. ТАБОРОВА,
свинарка радгоспу
«Більшовик» Олександрійського району.

Заготовляють ДОБРИВА

НОВОМИРГОРОД. Комсомольці колгоспу імені ВЛКСМ під керівництвом свого групкомсорга Людмила Руденко успішно ведуть заготовку добрив. Тільки протягом останніх семи днів вони вивезли на поля 202 тони перегною. Активну участь у цій роботі беруть Г. Руденко, П. Герашенко, А. Красельок та інші.

Е. СНИГУР,
інструктор райкому ЛКСМУ.

Гаряча ВАХТА

КОМСОМЛЬЦІ артіль імені Калініна вирішили гідно зустріти наступні з'їзди комсомолу. Молоді колгоспники працюють в різних галузях артільного виробництва. «В новому році працювати ще краще, ніж торік», — вирішили вони, приймаючи підвищені зобов'язання. І слова у комсомольців з ділом не розходяться.

Механізовану ланку кукурудзіводів очолив комсомолец Василь Кравцан. Її зобов'язання — по 60 центнерів качанистої на кожному з 117 гектарів. Створено спеціальну бригаду, яка вивозить на поля місцеві добрива. Тут все механізовано: навантаження перегною, розвантаження.

Молоді механізатори в цей час працюють і на ремонті техніки: вони готують до весни борони, сівалки, культиватори, причепи тощо. В артілі не забувають і про навчання кукурудзіводів, про підготовку насіння до сівби.

— Наші турботи даремно

не пройнуть, — говорить передова ланкова Тіна Мельник. — Буде і зерно, буде і силос худобі.

Тваринники-комсомольці теж взяли підвищені зобов'язання. Готуючи гідну зустріч з'їздам, молоді свинарі В. Кравцан, О. Вацюк, В. Бойко відгодують в новому році і здадуть державі 1500 голів свиней. Телятниця Таня Ярова зобов'язалася виростити більш як 150 телят. Закріплений за нею молодняк — кращий на фермі. Щодобовий приріст кожної голови — 800—850 грамів. І це та група, що була відстаючою. Бригада доярок, яку очолює Ніла Кравцан, утримує Перехідний червоний вимпел. Кожна з молодих доярок бригади зобов'язалася надіти від корови своєї грули в новому році по 3000 літрів молока.

Хороші плани і хороші працюючі люди, наші комсомольці, вже виконують їх. З вогником взяли вони за діло, з зав'язанням. А тому не можна не вірити в успіх.

М. ШЕВЧУК.

Колгосп імені Калініна
Ульяновського району.

ВАГОМЕ СЛОВО

Для Віктора Колпака та Василя Гаги цей рік не буде схожим на минулий. Комсомольці взяли за завдання вирощувати кукурудзу без затрат ручної праці. «На 150 гектарах виростимо по 55 центнерів качанистої. Кукурудза — культура механізаторів», — вирішили хлопці.

Слово в них вагомє. Вже вивезено близько тисячі тонн перегною. Бригадир тракторної бригади Д. Іщенко допоміг товаришам.

Зав'язано і дружно працюють механізатори. Слова свого вони дотримують: високий врожай кукурудзи буде вирощено.

В. ТАРОВИК,
інструктор РК ЛКСМУ.
Колгосп «Дружба»
Новоукраїнського району.

У першій шерензі

У РИБАЦЬКИМ селищі столяр — потрібна. всіма шанована людина. Особливо, коли хист до своєї справи великий має.

Тож не диво, що кожен у рибколгоспі імені Петровського знає молодого столяра, комсомольця Володимира Сідненка. Важлива робота у хлопця: столярний цех, в якому він працює, буде рибачий флот, ремонтус його.

Володимиру щойно двадцять минуло, але робітник він вже досвідчений. Навіть набагато старших від себе навчає, допомагаючи їм оволодіти новим устаткуванням. До того ж Володя — активний учасник громадського життя.

Відмінні трудові успіхи у Володимира Сідненка тепер, коли він став на вахту в честь наступних комсомольських з'їздів. Вже в середині січня він виконав на 130 процентів своє місячне завдання.

О. ШУМЕЙКО.

Новогеоргіївський район.

П'ятсот двадцять промисловців комуністичної „ДЕРЖАВИ“

Ніжні тихі звуки бандур, пташині переливи сопілок, бархатисті акорди баяна... Одрозу потрапляєш у чудовий світ, створений фантазією композитора. Виконавці — юні громадяни комуністичної «держави» — по-справжньому люблять мистецтво. Та вони вмють дружити і з навчанням, і з працею. Отож читайте розповідь про все це на наступній сторінці.

П'ятсот двадцять ірсамісрррр КОМУНІСТИЧНОЇ „ДЕРЖАВИ“

Незвичайний гімн

Проміння сонця ясне, ясне,
Наше життя золоте, золоте,
Партія нам і країна Рад
Школи дали інтернат.

Бадьора пісня птахом розноситься по всіх трьох поверхах. Ще б пак — це ж наш марш-гімн виконується. Хто написав слова? Члени літературного гуртка, а музику склав викладач Анатолій Дмитрович Гришин. Та послушайте лишень далі:

Міцнієм, мужнієм, ростем —
Батькам ми на зміну прийдем.
При комунізмі будемо жити,
Нове, прекрасне творить.
Олександрійські нас ждуть степи
Будем на них ми водити трактори.
В шахтах ми будемо працювати —
Радість і мир захищати.

«Гарні слова, правда?» — отак з захопленням говорили мені керівники комуністичної «держави».

Вони мають рацію. Прослухавши напористий і трохі незвичайний марш-гімн, одразу дізнаєшся, як живуть, вчаться і навіть про що мріють п'ятсот двадцять юних громадян комуністичної «держави», якій всього два роки від роду.

Хай не приписує нам читач якоїсь фантазії — ми говоримо про Олександрійську школу-інтернат. Микита Сергійович Хрущов вірно назвав такі навчальні заклади вищого типу прообразом школи майбутнього, де виховуються комуністичні кадри. Отож, якщо хочете, про комуністичну «державу», то в школі-інтернаті комуністичне проявляється не в окремих рисах, а є майже повновладним господарем у житті, навчанні, взаємовідносинах учнів. Однак ознайомимось, як, якими шляхами прийшло і приходить воно.

Пов'язана хустиною голова схилилася над токарним верстатом. Це учениця восьмого класу Людмила Каліначенко гранує шматок металу у деталь.

— Форма витримана вірно, — схвально говорить викладач праці Анатолій Миколайович Кубраченко. — Тепер звіримо розмір.

Ним він теж залишається задоволений.

Продуктивна праця особливо впливає на учнів, тому що видно її конкретні плоди. Скажімо, влітку вихованці трудяться на навчально-дослідних ділянках у колгоспі, тепер — у майстернях, гуртках. Наприклад, дівчатка шиють фартушки, хусточки тощо, хлопчики люблять повозитись з металом і деревом.

Таким чином, бачимо, як здійснюється процес політехнічної освіти — знання, які почерпнули учні при вивченні загальноосвітніх предметів, успішно застосовуються на практиці. І, очевидно, доведеться трохи поправити Сашу Кобилецького — біроручок в комуністичній інтернатівській «державі» зараз вже немає.

Чарівна сила

ПОВІЛЬНОЮ задумою плинуть у зал звуку. Красива, сумна мелодія, здається, лине з глибини душі кожного виконавця. Припинили слухачі. І коли бандуристи скінчили грати тужливу «Думи мої, думи мої...» на слова Т. Г. Шевченка, мов бурхливий травневий дощ залопотів по листю дерев — щедро нагороджує зал бандуристів оплесками.

Далі вони виконують поривчастого «Шедрика» Леонтовича, дзвінкий «Марш юних піонерів». Мимоволі захоплюється грою, чітким ритмом, тонким відчуттям динамічної фігурації кожного виконавця.

Ми присутні на концерті художньої самодіяльності школи-інтернату. Висту-

Спільна мета

т. д. В цьому легко пересвідчитись — класи, спальні кімнати, коридори красиво, зі смаком обладнані. Отож сама обстановка вимагає від учнів дотримувати чистоти.

Вихователі й викладачі розуміють, що дуже важливо навчити дітей користуватись духовними цінностями, які формують їх світогляд і естетичні критерії, тобто створюють необхідні якості будівника комунізму.

„Диктаторша“ і чудодійний ключик

КЛАС, мов натягнута струна, звучав пружно і гамірно. До початку уроку залишилось зо дві хвилини. Та ось двері прочинились, і в клас зайшла завуч Надія Данилівна Саприкіна. Вона вела за руку маленьке чорняве дівчатко. Новенька з цікавістю обвела учнів темними тернинами очей. Потім сіла за парту, помовчала, спершись підборіддям на кулачок, і попередила:

— Знайте, я дуже люблю бешкетувати...

Щоб якось переконати всіх, новенька повторила:

— Так, так. А звуть мене — Таня Філоненко.

Клас вибухнув сміхом. Такого ще не траплялось за всю історію існування інтернату, щоб кидали прямий виклик дирекції і класові.

Та Таня була «хазяїном» свого слова і з першого ж дня розгорнула активну діяльність. Вона могла у гніві відлупцювати хлопчика, який їй чимось не сподобався, вільно розпоряджатись підручниками подружок. Виявилось, що таке мале дівча починає складати всьому класові неабияку загрозу — Таня всім диктувала свою волю. Сполошилась школа. Деякі учні пробували перевиховати Таню — даремно. Коли ж одного разу старший хлопчик, розсердившись, потягнув для острашки дівчинку за кіски (на хвилю він забув, що за це його це похвалять), то вона зчинила справжній лемент. Безнадійними виявились і найвитонченіші прийоми з виховного кодексу. Питання про «приборкання» «диктаторші» постало у педагогічному колективі, як кажуть, руба. Ретельно шукали чудодійного ключика до надміру бешкетного характеру Тані. І врешті-решт дійшли до думки... уважніше придивитись до самого бешкетування дівчинки, вивчити, так би мовити, цей факт. Виявилось, що Таня ніколи не скривджує менших за себе, навпаки — захищає їх. Очевидно, у школі, де раніше вчилася, їй довелось зазнати зневажливого ставлення до себе з боку старших. Потрапивши у новий колектив, вона вирішила одразу взяти «владу» у свої руки. Однак чудодійний ключик вже був знайдений.

Тані доручили шефство над першокласниками, і вона відчутно змінилась на краще. Слідкує, щоб малюки суворо дотримували режиму дня, допомагає їм прасувати одяг, вчити уроки. Довір'я, відповідальне доручення примусили дівчинку бути в усьому взірцем для інших, зразково поводити себе. Нині Таня — гідний громадянин комуністичної «держави», шанує моральний кодекс будівника комунізму.

ТАКИХ експериментів, як з Тансю Філоненко, педагогічний колектив застосовує чимало. І в цьому вся суть виховної роботи, в якій не може бути шаблону, штампів. Найголовніше — невтомні шукання, які межують з дослідництвом. Це здебільшого характерно при індивідуальному підході до учня. В цьому ж вихователі і вчителі спираються на міцний шкільний колектив, на органи дитячого самоврядування — раду колективу, піонерську і комсомольську організації.

Правда, спочатку було нелегко. Адже діти навчалися раніше в різних школах, перебували в неоднакових сім'ях. Та виховання велось такими методами, щоб вони мали спільну мету — ґрунтовно засвоїти основи наук, набути трудових навичок, зрости допитливими і кмітливими. Учнів привчають до самовимогливості, дисципліни. Неабияке значення має і виховання на історичних традиціях. Інтернатівці нерідко зустрічаються з учасниками Великої Вітчизняної війни, старими більшовиками...

З усього цього видно, що численний педагогічний колектив Олександрійської школи-інтернату докладає чимало зусиль, щоб виростити з вихованців справжніх будівників і членів комуністичного суспільства. Загальну шану здобула

Старий комуніст учасник громадянської війни А. О. ШУЛЬГА розмовляє з учнями в денсінській кімнаті.

„Біроручок ми не любимо“

ВИХОВАНЦІ часто згадують вірш колишнього учня школи-інтернату Саші Кобилецького: «Біроручок ми не любимо, хіба ж ніде працювати — садим в полі кукурудзу, а навколо школи — сад». Вже з цього видно, що тут люблять працю. Якби цурались її, то хіба був би посаджений десятигектарний сад, півтора гектара малиннику, хіба було б впорядковане подвір'я, охайно в гуртожитку, класах?

Праця стала змістом життя вихованців, бо вони усвідомлюють пов'язані з нею найсвітліші людські ідеали — тільки героїчними зусиллями наш народ збудував прекрасне сьогодні, творить ще прекрасніше завтра.

Все починається, на перший погляд, з малого. Діти самі зберігають чистоту і порядок у шкільному приміщенні, вчаться готувати їжу, мють посуд, дглядають за своїм одягом, взуттям.

— Самообслуговування є першою ланкою у підготовці учнів до суспільно-корисної праці, вироблення комуністичного ставлення до неї, — розповідає директор Григорій Кирилович Настасьєв. — Проте вихованці беруть активну участь у різних видах продуктивної праці. Завітаємо хоча б у механічну майстерню.

пає ансамбль баяністів, танцювальний гурток, хор, оркестр духових інструментів. Помічаєш, що молоді аматори мистецтва в певній мірі оволоділи виконавською майстерністю. В їх репертуарі — твори української та російської класики. Побувавши на концерті, можна судити про любов інтернатівців до прекрасного. Її дбайливо виплекують вчителі.

Естетичне виховання — це та чарівна сила, яка допомагає бачити і відчувати красу навколишньої дійсності, сприяє розвиткові правильних смаків і почуттів, спонукає до активних дій та збуджує стремління брати участь у створенні прекрасного. В інтернаті складена широка програма естетичного виховання учнів. Викладацький склад прагне дати учням глибокі знання з усіх галузей мистецтва. Тут відбуваються бесіди про літературу, живопис, музику.

Глибокий вплив на розвиток емоційного смаку справляє краса рідної природи, яка полонить, пробуджує чисті почуття, почуття патріотизму. Тому учні часто подорожують у ліс, в найкрасивіші куточки природи, а потім засобами слова і живопису діляться своїми враженнями від баченого. Неабиякий хист видно у полотнах юного художника Миши Устенка, хвилюють поетичні спроби Колі Гордієнка і Людї Пасмурець. Добре розвиваються здібності співака у Саші Моїна, а Саша Губенко так оволодів баяном, що акомпанує на концертах.

Велика увага приділяється і естетичній побуту. Її прищеплюють і на уроках, під час роботи в майстернях, в гуртках і

Вчитель праці А. М. КУБРАЧЕНКО переряє роботу учениці восьмого класу Людмили КАЛІНАЧЕНКО.

вихователю-комсомолки Нелі Уманської, Ліди Чернова, Олена Гречко, вчителі загальноосвітніх дисциплін Ліна Омеляніна Дробот, Любов Гаврилівна Довженко, Юрій Олександрович Буслів та інші. Годі й перераховувати всіх, бо вихователів і викладачів налічується тут шістьдесят три чоловіка. Вірно, що завдяки їм п'ятсот двадцять громадян, так би мовити, комуністичної «держави» скоро стануть гідними громадянами всієї радянської комуністичної країни.

А. ТАРАН,
спектор «Молодого комуняра».
Фото В. КОВПАКА.

18 березня — вибори до Верховної Ради СРСР

Положення про вибори до Верховної Ради СРСР

БРОШУРА
ВИДАВНИЦТВА
«ІЗВЕСТИЯ»

До виборів у Верховну Раду СРСР видавництво «Ізвестія» випустило масовим тиражем брошуру «Положення про вибори до Верховної Ради СРСР». Брошура містить як додаток форми документів, встановлених Президією Верховної Ради СРСР і Центральною виборчою комісією.

Наш подарунок

Новими виробничими досягненнями в праці та навчання зустрічає день виборів колектив працівників учнів Знам'янського технічного училища № 2.

Серед учбових груп розгорнулось змагання за звання «Група — резерв бригад комуністичної праці».

Трьохмісячний виробничий план до дня виборів — таке одностайне рішення працівників та учнів училища. Добрих результатів в навчанні та праці добились майбутні колейні майстри — учні групи № 6, де майстрами виробничого навчання Олексій Григорович Труханов та Микола Приліпченко. Ці групи утримують першість змаганні.

Виробничий план колейні майстри виконали на 100 відсотків, річний виробничий план колективу групи рішив виконати до 1 серпня 1962 року.

І. КОВАЛЕНКО,
майстер виробничого навчання Знам'янського технічного училища № 2.

Журналисти пишуть

Людина справу прикрашає

З РОКУ в рік книгарня Йосипівського сільського споживчого товариства не виконувала плану продажу книг. А коли керівникам торгівлі докоряли цим, то відповідь була, приблизно, такою: «Завишені нам плани дають... та й того... книжки наші пайовики того... не дуже...»

Та ось в книжковому магазині стала працювати комсомолка Ліда Дембіцька. Дівчина з середньою освітою, сама великий книголюб, уважна й ввічлива до покупців, уміє пропагувати книгу, знає, кому що порадити. Ми листаємо сторінку за сторінкою журнал запитів і замовлень. Тут — прохання завести різноманітну літературу. Радістю сєе обличчя Ліди, коли привозять саме ту літературу, яку вона замовляла для людей.

Тільки-но закінчився 1961 рік, перший рік роботи комсомолки за прилавком книжкового магазину. На 176 процентів виконаний план! Такого ще не було, відколи існує Йосипівське споживче товариство. Що це — якесь чудо? Ні. Просто людина любить свою справу.

На початку 1962 року ми зустрілися з книголюбими села Євгеном Копмалем, Петром Пиливським, Марією Сичовою та багатьма іншими. Розговорились...

— До Ліди приємно зайти в магазин. Розпитає, що читаєш, розповість, що за новинки надійшли, які ще сподівається одержати. І обов'язково вийдеш з приміщення з хорошою книгою, — говорить вчитель Євген Якович Копмалю.

Чи саме в цій коротенькій характеристиці криється секрет успіху? І чи не тому комсомолка Ліда Дембіцька користується великим авторитетом серед співробітників?

І. КОТОВСЬКИЙ,
наш позаштатний кореспондент.

Вільшанський район.

З НОВИХ ПОЕЗІЙ

ЛЮБОВ

Любов моя, серця поемо,
Ровесниця щастя й краси,
Заквітні у слові мовму,
Як сонце у краплі роси.
П'яним, жеттетворчим
соком
Наляйся в натружені дні.

Щоб подихом кожним
і кроком
Тебе не забути мені.
Тобою вагітніють груди
В дорозі вируючих літ,
Іди, моя пісне, між люди:
Ти — серця відкритого
цвіт.

ДРУЗІ

Пролетіли лелеки над Бугом
І пірнули в далеку бланить,
І за кожним, неначе за другом,
Розтровожене серце болить.

Я гунав їх на думу-розмову,
А вони так печально мовчать! —
Я не знаю, чи вернується знову,
Але вийду весною стрічат.

Леонід НАРОДОВИЙ,
студент Кіровоградського педінституту
імені О. С. Пушкіна.

ВАЖКО ВАЖКОАТЛЕТАМ...

У ДОЛИНСЬКІЙ закінчилася обласна особисто-командна першість з важкої атлетики, присвячена 44-й річниці Радянської Армії.

Два дні боролися важкоатлети за почесне звання чемпіона області. Після першого дня змагань лідерство захопили спортсмени Олександрії і втримали його до останнього дня поєдинків. Друге місце вибороли представники Кіровограда. Спортсмени Добровеличківки посіли третє місце.

Особисті перші місяця розподілені так: в найкращій ваговій категорії чемпіоном області став олександрієць Геннадій Мойсєня, який в сумі класичного триборства набрав 200 кілограмів. В напівлегкій вазі — олександрієць Микола Єоровик. Він набрав 262,5 кілограма.

Григорій Царан з Кіровограда, набравши в сумі 290 кілограмів, став чемпіоном в легкій вазі. У напівсередній вазі герше місце виборов кіровоградець Анатолій Дашевський (300 кілограмів). Юрій Чорний з Устїнівки, набравши в сумі 360 кілограмів, став переможцем в середній ваговій категорії. Серед спортсменів напівважкої ваги не мав собі рівних олександрієць Григорій Ярош (310 кілограмів), а його земляк Олег Богданов став чемпіоном серед учасників змагань важкої ваговій категорії (350 кілограмів).

Всі ці результати, за винятком Юрія Чорного, не перевищують другого і третього спортивних розрядів. Це незовсім відродно для важкоатлетів Кіровоградщини: адже на початку лютого їх чекає матчова зустріч п'яти міст

республіки, не за горами й першість України. До цих відповідалних поєдинків потрібно готуватися з повною серйозністю. Жаль тільки, що зовсім по-іншому дивляться на це голови районних рад Союзу спортивних товариств і організацій Бобринського, Новоукраїнського, Улянівського, Вільшанського, Рівнянського та інших районів області. Вони настільки мають слабкі команди важкоатлетів, що навіть не змогли взяти участь з особисто-командній першості, яка щойно закінчилася в Долинській.

Не у вигіднішому становищі цей вид спорту і в обласному центрі. Адже зовсім недопустимо, що важка атлетика тут не культивується в ДСТ «Динамо», ні в «Спартак», ні в «Буревіснику», ні в «Трудових резервах». На правах бідної родинки важка атлетика і в інших та середніх учбових закладах.

Голова обласної секції з важкої атлетики І. А. Агєєв самоусунувся від керівництва. Ні семінарів громадських інструкторів, ні регулярних змагань не проводить. Тому й не дивно, що на обласну першість з'явилось лише п'ять команд замість 15 — 20. Чи не пора обласній раді Союзу спортивних товариств і організацій повернутися обличчям до важкої атлетики?

М. НЕДОСПЕЛОВ,
суддя обласних змагань з важкої атлетики.

В КОМСОМОЛЬСЬКОМУ МАГАЗИНІ

НАД площею Революції лине ніжна мелодія пісні. Потім, перервавши на хвилину музику, чується приємний дівочий голос:

— Товаришу продавець, я хочу купити синові товари. У продажу є великий вибір радіоприймачів, музичних інструментів, фототоварів, канцелярських товарів...

В комсомольському магазині культуроварів № 15 завжди охайно, красиво оформлені вітрини, обставлені полиці. Привітно зустрічають відвідувачів продавці-комсомолки.

Ось до продавця відділу музичних товарів Ліди Трофимової підійшов чоловік з хлопчиком.

— Товаришу продавець, я ось хочу купити синові баян, але ніяк не можу підібрати, який кращий. Може, ви нам порадите.

— Будь ласка. В нас є хороші баяни «Україна», «Полтава». Вчора два баяни взяли в нас. Хвалили: мелодійні, клавіатура м'яка. Так що вашому синові якраз буде добре вчитися.

Син благально глянув на батька.

— Візьми, татку!

— Якщо продавщиця радить, значить, візьмемо!.. А ось до магазину зайшли троє відвідувачів. Довго щось розглядали на полицях, а потім звернулися до продавщиці Шурри Хомляцької.

— Ми вчора тут замовляли дитячу коляску. Обіцяли завести з бази. Але не знаємо, бо продавщиці тієї щось не видно.

— Вона сьогодні вихідна. Але просила, щоб я замовлення видала вам. Ось беріть, будь ласка, і катуйте на здоров'я свого сина чи дочку.

— Та... це ми не собі, — зніяковіло відгукується один з юнаків. — У нашого товариша з цеху син народився. Так оце ми й вирішили подарунок йому зробити.

Хлопці виходять з магазину усміхнені, задоволені. Не менш задоволені лишаються і продавці. Ім теж приємно: адже вони зробили приємність покупцям.

— Для нас немає кращої похвали, ніж від душі сказане покупцем «дякую», — говорить комсорг комсомольської групи магазину Валентина Паршуківа. — Робити людям тільки приємне, чуйно ставитись до їх запитів — ось девіз наших комсомольців. З перших днів відкриття магазину ми бореюся за звання колективу комуністичної праці. Своєю працею, відмінним обслуговуванням споживачів ми здобудемо це звання.

На знімку: продавщиця комсомольського магазину Валентина ПАРШУКОВА.

м. Олександрія.

Г. УДОВИЧЕНКО.

ДО ЗНАНЬ!

НА ПЕРШИЙ погляд, що особливого може бути в житті комсомольця Сергія Склярєнка? Після закінчення десятирічки вчився у технічному училищі, працював, проходив дійсну службу в рядах Радянської Армії, звідки демобілізувався у званні офіцера. Зраз працює він слюсарем другого механоскладального цеху заводу «Червона зірка». Як і всі молоді, любить кіно, театр, книги. І

есе ж у Сергія, крім цього, в кожний день насичений повнотою, подорожами у нове, незвідане — комсорг молець вчиться на вечірньому відділенні філіалу Харківського політехнічного інституту. Досі невідоме стає йому відомим і зрозумілим з лекцій викладачів, з підручників.

На знімку: Сергій СКЛЯРЕНКО.

Фото нашого читача М. КОВАЛЕНКА.

Щиро середно

Шановна редакція! Хочу розповісти про один випадок, який схвилював мене до глибини душі. Мій чоловік Кардіваренко О. Ф. вчиться в Кіровоградському педагогічному інституті ім. О. С. Пушкіна на російському факультеті. Лекції там він слухає перший рік, тож я тільки недавно познала його, а віднині й моїх хороших друзів. Ось як це сталося. Недавно в мене народилася дочка. Чоловік мій, очевидно, поділився своєю радістю з товаришами. І тут зза-

сім незнайомі мені юнаки і дівчата подарували нашій Оленці дуже красиву ляльку і через чоловіка поздоровили мене з народженням дочки, побажали щастя. Не знаю, чи потрібна якась особлива подяка, але хочеться передати їм моє щире спасибі. Адже видно, що вони вже повністю живуть за моральним кодексом будівника комунізму.

Валентина КАРДІВАРЕНКО,
с. Мала Вільшанка
Вільшанського району.

В кореспонденції «Про голку примусу, вінник та інші речі», опублікованій 24 грудня 1961 року в нашій газеті, йшлося про незадовільну торгівлю предметами широкого вжитку в магазинах Кіровограда.

Директор Кіровоградського міськпромоту Б. Катєриччук повідомив редакцію, що ця кореспонденція обговорювалась на нараді директорів і товарознавців госпрозрахункових магазинів.

Представник міськпромоту виїхав у м. Одесу на базу Укрпостторгу для закупки товарів для господарських і електромагазинів. Крім цього, порушено питання перед облмісцевпромом і заводом «Більшовик» про виготовлення в 1962 році для торгуючої сітки ножиць для м'ясорубок в кількості 3 тисяч штук, дрібних решіток 500 штук і сєжир господарських 6—7 тисяч штук.

Дояр — піонервожатий

Ніколи не думав Володя, що стане доярком. І коли б йому сказали про це — посміхнувся б.

А сталося все так. Закінчив Володимир Стець сім класів і пішов працювати на ферму скотарем. Любили його тваринники, поважали за привітність, за щире ставлення до товаришів по роботі. Робив хлопець старанно й не видав, які зміни скоро трапляться в житті.

Якось доярка Олена Лойтра порадила йому йти працювати доярком.

— Не святі горшки ліплять, — говорила вона. — Не бійся! Допоможемо.

Не все гаразд було спочатку. Хотів не відставати від доярок. Поспішав, хвилювався, а через те й не ладилося. Надой були непоказними. Та вже через кілька місяців домєгся свого. Надой вирівнялись, часу стало більше, і Володя пішов вчитися у вечірню школу робітничої молоді. Дехто не вірив, що хлопець витримає таке навантаження. Адже робота на фермі починається рано, кінчається пізно. Проте Володя не гаяв часу, закінчив восьмий і дев'ятий класи.

Тепер Володя вчиться в десятому. Він — кращий учень, сумлінний трудивник. І школярі шостого класу Маловісківської середньої школи обрали його своїм піонервожатим.

Тепер Володя у вільний від роботи час буває у піонерів, розповідає їм про свою роботу, проводить цікаві збори.

Піонери люблять Володю. Вони часто бувають на фермі, випускають тут стіннівки, виступають перед тваринниками з концертами.

Дружба між піонерами і тваринниками міцніє з кожним днем. І заслуга в цьому доярка-піонервожатого Володимира Стеця.

І. ТЕЛЯТНИК.

Колгосп «Родина»
Маловісківського району.

ХРОНІКА культурного ЖИТТЯ

ДОБРЕ організована робота клубу Маловісківського цукрового заводу. В цьому культурно-освітньому закладі працюють танцювальний, драматичний та хорівий гуртки художньої самодіяльності. Організовано також естрадний оркестр, який очолює художній керівник клубу Б. Я. Сипливиий.

Батьки і діти кожного місяця відвідують заняття «Університету для батьків».

П. КРИВША.

ДАЛЕКО за межами свого села відомий Гурівський сільський клуб, яким керує Леонід Удовєнко. При культурно-освітньому закладі працюють чотири гуртки художньої самодіяльності. Разом з великим активом Удовєнко проводить лекції і бесіди, голосні читки на фермі, вечори тваринника, тематичні вечори та концерти художньої самодіяльності.

Т. ПЕТЧЕНКО,
інструктор Долинського районного відділу культури.

